

Docente, vy jste nám ji ušmik

Na Elektrotechnické fakultě ČVUT jsem seděl postupně na třech místech. Nejprve v jakési laboratoři v přízemí, poté ve třetím patře budovy patřící Vysoké škole chemicko-technologické a nakonec opět v přízemí, v úzké nudli, která vznikla rozdělením dvou místností. Okna mířící na východ bývala v této místnosti dlouholetým problémem. Staré plechové rámy byly zkroucené a v zimě jimi foukalo natolik, že se v místnosti dalo vydržet jen ve svetru, kabátu a lyžařské čepici. Staré krytalové topení bylo dávno zanesené a jeho výkon žalostný. V létě ovšem nastal jev přesně opačný. Celé dopoledne pražilo slunce na kovovou stěnu s okny a vnitřek místnosti připomínal saunu.

Za této neradostné situace byla jediným potěšením staříčká žaluzie, kterou bylo možné postavit do cesty nelítostným slunečním paprskům. Pracovní stůl byl přímo pod oknem a bez žaluzie nebylo možné za slunečního počasí vůbec pracovat. Jednoho krásného dne se stará žaluzie rozhodla stávkovat. Zasekla se v horní poloze a jakékoli škubání vodičnými provázky nepomohlo. Zkrátka žaluzie zůstala svinutá nahoře a stůl byl zalitý sluncem natolik, že u něj nešlo psát ani číst. Bylo to těsně před rokem 2000, někteří zaměstnanci fakulty si ještě nevšimli pádu komunizmu, a tak jsem tušil, že vyřešení z dnešního pohledu banálního problému nebude vůbec jednoduché. Navíc bylo parné léto a zaseklá žaluzie skutečně znemožňovala jakoukoli práci.

Nejprve jsem zkusil zatelefonovat na technickou správu budov. Paní na druhém konci telefonu mě ujistila, že pošle opraváře co nejdříve, nicméně nespécifikovala, zda to bude ještě dnes nebo až za týden. Po čtyřech dnech nechtěného grilování sebe sama za rozpáleným oknem jsem se rozhodnul opravu urgovat. Byl jsem úspěšnější, paní poslala opraváře ihned. A dokonce dva. Jeden vylezl za velkého funění na můj pracovní stůl, druhý ho zdola jistil. Opravář původně zamýšlel škubat nahoře za provázky tak, jak jsem to již zkoušel já, ale když pohlédl směrem k žaluzii, dostaly jeho oči plný zásah sluncem. Znechuceně slezl a oznámil mně, že mu svítí sluníčko do očí a že se v takových podmínkách nedá pracovat. Tak rychle, jak přišel, zase odešel. Snad jediné, co jsem mohl ocenit bylo to, že opravář dospěl ke stejnému závěru jako já. Nedá se v tom pracovat.

Premýšlel jsem, co bude dál. Přejde snad odpoledne, až nebude na východě svítit slunce? Nebo bude čekat na příchod dešťů? První varianta se mně zdála nepravděpodobná. Odpoledne byl v oné době tento druh lidí zpravidla v hospodě a pravděpodobnost přítomnosti na pracovišti minimální. Druhá varianta byla nadějnější, a tak jsem začal sledovat vývoj počasí. O týden později se opravdu zatáhlo, ale opravář nepřicházel. Přistoupil jsem k další telefonické urgenci. Netrvalo ani dva dni a dvojka opravářů se opět objevila. Ten větší zase vylezl na můj stůl a ten menší ho zdola jistil. „Tentokrát již to vyjde!“, myslel jsem si. Opravář chvilku škubal za zašmodrchaný provázek. Pak se na mě otočil a vysvětlil mně, že provázek už má svá nejlepší léta za sebou a oni budou muset přistoupit k výměně provázku. Slezl a odešel. Čekal jsem marně na jeho návrat s novým provázkem. Hodinu, den, týden...

V mezičase jsem výměnu žaluzie dvakrát telefonicky urgoval bez jakéhokoli úspěchu. Slunce opět pražilo a od zaseknutí mé žaluzie uplynuly již dlouhé tři týdny. V naprosté beznaději jsem napsal email děkanovi. Nepředpokládal jsem žádný zázrak, jen jsem nechtěl opomenout některou z možností. Po odklepnutí emailu jsem v naprostém zoufalství vzal ostré nůžky, vylezl ve slunečních brýlích na stůl a pokusil se provázek odšmodrchat. Snad to bylo oslněním, snad zavravoráním. Ostré nůžky se dostaly mezi kovové lamely žaluzie a rozdělily je na dvě části. Kus odpadl šikmo dolů, na druhé straně ještě visel ve výši, na mé jen plandal v dolní části okna. V normální situaci bych se asi zhrozil toho, co jsem to provedl. Zničil jsem tu krásnou úžasnou žaluzii. Jenže jsem reagoval úplně jinak. Po třech týdnech utrpení do mě

vjel neuvěřitelný vztek. Stříhal jsem a stříhal. Kus za kusem se nenáviděná žaluzie snášela na parapet za stolem. Pak jsem slezl a plný vzteku vyházel to zbylé svinstvo na chodbu před dveře. Zcela jsem přitom zapomněl na odeslaný email...

V mém nitru se rozhostil klid a mír. Pomstil jsem se. Sice nevinné žaluzii, ale vnitřně mě to uklidnilo. Asi tak jako Wericha rozbíjení váz v jednom filmu. A při té obrovské úlevě se ozvalo zaklepaní na dveře. „Dále!“, zavolal jsem. Vešla mně už důvěrně známá dvojka opravářů. Ten větší nesl klubíčko nového provázku. Ten menší pohlédl na tu spoušť a s výčítkou v hlase pravil: „Docente, Vy jste nám ji ušmik!“ Já jsem mlčel a nic neříkal. Ze stropu tiše viselo podivně zkroucené torzo bývalé žaluzie. Atmosféra by se dala krájet. Opraváři bez jediného slova odnesli z chodby hromadu rozstříhaných lamel. Ovšem pak se stal zázrak. Během jediné hodiny se vrátili zpět a přinesli a namontovali zcela novou a skvělou žaluzii, která pak fungovala dlouhá léta. Dodnes nevím, zda k té bleskové výměně přispěl děkan nebo jejich špatné svědomí.